

здатних осіб, встановленої законом на час вчинення злочину (якщо злочин вчинено службовою особою державного органу, правоохоронного органу, військового формування, органу місцевого самоврядування, суб'єкта господарювання, у статутному капіталі якого частка державної або комунальної власності перевищує 50 відсотків), на сьогодні той, що не перевищує 1,6 млн гривень; по-друге, вчинені посадовими особами середньої ланки публічної служби, які не віднесені до суб'єктів, кримінальне провадження по яких здійснює НАБУ та СБУ.

Список використаних джерел:

1. Про запобігання корупції: Закон України від 14 жовтня 2014 року №1700 // Відомості Верховної Ради України офіційне видання від 05.12.2014 р., № 49, стор. 3186, стаття 2056.
2. Про утворення Національного антикорупційного бюро України: Указ Президента України № 217/2015 від 16 квітня 2015 року // Офіційний вісник України офіційне видання від 30.04.2015 2015 р., № 32, стор. 9, стаття 919.
3. Про Національне антикорупційне бюро України: Закон України від 14 жовтня 2014 року №1700 // Відомості Верховної Ради України офіційне видання від 21.11.2014 р., № 47, стор. 3040, стаття 2051.
4. Положення про Спеціалізовану антикорупційну прокуратуру: Наказ Генерального прокурора України від 12 квітня 2016 року № 149 // Інтернет ресурс – Режим доступу: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/GP16034.html.
5. Про судоустрій і статус суддів: Закон України від 2 червня 2016 року // Відомості Верховної Ради. – 2016. - № 31. - Ст.545.
6. Про Національну поліцію: Закон України від 02.07.2015 № 580-VII // Відомості Верховної Ради України офіційне видання від 09.10.2015. 2015 р., / № 40-41 /, стор. 1970, стаття 379.
7. Кримінальний процесуальний кодекс України: Закон України Кодекс від 13.04.2012 № 4651-VI // Відомості Верховної Ради України офіційне видання від 08.03.2013 р., / № 9-10 /, стор. 474, стаття 88.

Мінка Тетяна Павлівна
завідувач кафедри адміністративного права,
процесу та адміністративної діяльності
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ,
доктор юридичних наук, доцент

ПИТАННЯ ОПТИМІЗАЦІЇ ЧИСЕЛЬНОСТІ МВС УКРАЇНИ

Всі заходи з реформування системи Міністерства внутрішніх справ України спрямовані відповідно до Стратегії розвитку органів внутрішніх справ України та Концепції першочергових заходів реформування системи Міністерства внутрішніх справ, затверджених розпорядженням Кабінету Мі-

ністрів України від 22.10.2014 р. № 1118-р., передбачають оптимізувати структуру та чисельність міністерства.

Питання оптимізації структури та чисельності МВС України неодноразово були не тільки предметом чисельних наукових досліджень, але й неодноразово, за останні десятиліття, підіймалися як керівництвом країни, так і керівництвом міністерства.

Сьогодні загальну структуру та чисельність МВС України визначено у базовому Законі України «Про загальну структуру та чисельність Міністерства внутрішніх справ» від 10.01.2002р. [1]. У Законі України «Про загальну структуру та чисельність Міністерства внутрішніх справ» від 10.01.2002р. визначено й загальну чисельність міністерства. Так, у ст. 2 містяться положення про те, що загальну чисельність Міністерства внутрішніх справ України (за винятком чисельності Національної гвардії України, становлять 210000 осіб. За рахунок Державного бюджету України утримуються 152000 працівників органів внутрішніх справ, з яких чисельність осіб рядового і начальницького складу не може перевищувати величину, визначену із розрахунку 300 осіб на 100000 населення.

Поряд з цим, частина 5 статті 13 Закону України «Про Національну поліцію», визначає, що загальна чисельність поліції, що утримується з Державного бюджету України, до 01 січня 2018 року не може перевищувати 130 тисяч осіб. Це положення, на наш погляд, потребує узгодження із Законом України «Про загальну структуру і чисельність Міністерства внутрішніх справ України», адже згідно з якою загальну чисельність Міністерства внутрішніх справ України (за винятком чисельності Національної гвардії України) становить 21000.

Щодо інших центральних органів виконавчої влади, то їх чисельність визначається у законодавстві по різному. Так, на кінець 2012р. штатна чисельність внутрішніх військ дорівнювала 33 300 осіб, у т.ч. 2 893 робітників і службовців, 1 350 курсантів. При цьому, некомплект офіцерів, сержантів і солдат становив 3 968 осіб¹³. На цей час чисельність Національної гвардії встановлена Законом “Про Національну гвардію України” (від 13 березня 2014р.) у кількості 60 тис. осіб [2].

Згідно зі ст. 6 Закону України «Про Державну прикордонну службу України» від 03.04.2003р. загальна чисельність Державної прикордонної служби України становить 53000 осіб, у тому числі 45000 військовослужбовців [3].

Гранична чисельність МВС України (центрального апарату) та центральних органів виконавчої влади, що входять до сфери його відання затверджено Постановою Кабінету Міністрів України №85 від 05.04.2014 року. Згідно з цією Постановою Уряду гранична чисельність апарату МВС України становить 2653 особи (у порівнянні з минулими роками чисельність апарату МВС України становила близько 3800 осіб). Гранична чисельність Державної міграційної служби України, згідно із зазначеною вище постановою стано-

вить 5054 тис. осіб (серед яких 254 особи центрального апарату), Державної служби з надзвичайних ситуацій – 5585 осіб (серед яких 338 осіб апарату цієї служби), апарат Адміністрації державної прикордонної служби сьогодні налічує 497 осіб [4].

Отже, підсумовуючи вищенаведене варто зазначити, що сьогодні керівництвом держави вживаються дієві кроки стосовно оптимізації структури та чисельності МВС України, інших центральних органів виконавчої влади, діяльність яких спрямовується та координується міністром. Структура та чисельність не тільки МВС України, так і інших центральних органів виконавчої влади, що належать до сфери відання міністра, є такою, що відповідає європейським стандартам. Поряд з цим, на нашу думку, питання визначення оптимальної чисельності поліції потребує більш виваженого підходу і враховувати як загальноєвропейські стандарти, так і виходити із оперативної ситуації, що склалася у країні (АТО, стан криміногенної обстановки).

Використані джерела:

1. Закон України «Про загальну структуру та чисельність Міністерства внутрішніх справ» від 10.01.2002р. <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2925-14>.
2. Закон України «Про Національну гвардію» від 13.03.2014р. <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/876-18>.
3. Закон України «Про Державну прикордонну службу України» від 03.04.2003р. <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/661-15>.
4. Деякі питання затвердження граничної чисельності працівників апарату територіальних органів центральних органів виконавчої влади, інших державних органів. Постанова Кабінету Міністрів України №85 від 05.04.2014р.

Собакарь Андрій Олексійович,
завідувач кафедри тактико-спеціальної
підготовки Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ,
доктор юридичних наук, професор

**ВДОСКОНАЛЕННЯ АДМІНІСТРАТИВНО-ДЕЛІКТНОГО
ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ ЯК НЕВІД'ЄМНА СКЛАДОВА
ПРОТИДІЇ АДМІНІСТРАТИВНИМ ПРАВОПОРУШЕННЯМ**

Порівняно з кримінально-караними діяннями значне місце у загальній структурі протиправних вчинків займають адміністративні правопорушення (адміністративні делікти). При цьому їх кількість з року в рік не зменшується.

За останні 10 років (2006-2016 рр.) до адміністративної відповідальності було притягнуто майже 67 млн. правопорушників. Тільки до місцевих загальних судів упродовж 2016 року надійшло на розгляд 655,3 тис. справ про адміністративні правопорушення, що на 3,9 % більше, ніж у 2015 році. Справи